

CRĂCIUN

Crăciunul.

De Curt Füngling.

Crăciun! Crăciun! s'aude din din toate gurile și cu drag saltă inimile bunilor copilași, pentru care Moș-Crăciun vine încărcat cu multe și frumoase daruri. Dar nu numai pentru copilași e ziua aceasta sărbătoare a bucuriilor, ci și cei mari împart bucuria cu cei mici, și în ei se deșteaptă acel fior sfânt de odinioară, și deși poate numai o clipită încă, dar îl simte partea cea mai mare. Fiecare se încearcă în această frumoasă zi, a se scăpa și a trece mai ușor peste ocupațiile zilnice, când totul saltă de bucurie, și de sărbătoare.

Și totuși sunt și ființe cari nu au parte de a se bucura și de a sălta în undele fericirii. Despre o astfel pe ființă voi să vorbesc cu voi, iubii cetitori. În mijlocul tumultului vesel, iată unul, care nu are pentru-ce aștepta cu drag și cu bucurie sărbătoarea înveselitoare...

Într-o odaie din etagiul al patrulea al unei case mari din oraș, șede un tinăr, și pare a fi foarte adâncit în scris. O tăcere aproape fioroasă domnește în jurul lui. Întreaga odăița e de o înfățișare tristă și monotonă. Totul ce-l încungiuură, toate obiectele sărăcicioase, par a fi triste și năcăjite între cei patru pereți aproape goli, a odăiții lui înguste. Fără foc în căminul rece, este o mare asemănare între tinărul cu înfățișarea lui, și între golul și pustiu al acestei odăi. Privindu-l la masa de scris, din fața lui încă tinără și palidă, ușor se pot vedea urmele unei adânci măhniri sufletești, a unei negre suferințe îngropate în inima lui jună. Deodată un cutremur îi trece prin întreg corpul, se scutură ușor, privește în jur de sine la pereții goli și pustii și la cuptorul rece. Și iarăși scrie mai departe. Cias după cias zboară pe aripa negrei tăceri, și peana lui luncă ușor pe luciul hârtiei albe. Târziu în noapte pare a fi gătat de scris și un adânc oftat se ridică din peptul lui și se pierde prin liniștea tai-

nică a odăiții. După aceea el împătură frumos coala de hârtie scrisă și o așează într'un plic. Obosit se razimă cu capul de mâna stângă, până ce cu dreapta scoate din buzunar o scrisoare.

Un suris amar se ivi în jurul buzelor lui, și el cetii acea scrisoare, și o receti iarăși. Cași o statuă, sta privind la șirele ce le avea în mână și mâna îi tremura... În sfârșit își ridică capul și privirea ochilor lui frumoși însă aproape stinși, căută un mic obiect ce sta atârnat pe perete în apropierea patului. Era chipul unei femei de o etate mijlocie.

„Mamă!“ se auzi lin o voce slabă — și două lacrimi mari alunecară pe fața lui palidă și suptă. Sermanul, îl cuprinse o mare duioșie, o măhnire sufletească dureroasă. El își serba seara de Crăciun pentru a noua oară în felul acesta. Epistola ce venise dela mama lui, era singurul, însă pentru el și cel mai prețios dar și bun, ce a primit în această sară. De nouă ani plini de amare suferințe, — petrecea el departe de dânsa, de acea ființă dragă, care îi era tot ce avea el în lume. Pentru dânsa se lupta ziua noaptea, toată truda lui era închinată acestei iconițe, de unde îi părea că-i zimbiau doi ochi senini și curați. La resunetul cuvântului sfânt de „Mamă“ simți cum se deșteaptă în el o flacăra înviorătoare, simți în inima lui întreaga dragoste curată și nevinovată ce a hrănit cândva un copil bun și devotat. Și la aceste dulci iluzii, un șir de dragi aduceri aminte din zilele trecute, îi veniră senine în minte. Ce fericit se simțea el încă pe acel timp când era lângă dânsa, petrecând împreună seara sfântă de Crăciun! Deși trăiau o viață plină de lipsuri, fiindcă tatăl-său murise de mult și astfel nu odată i-se întâmplă să se culce sara nemâncat, dar pentru aceea el era totdeauna îndestulit și se simțea fericit în apropierea bunei lui mame. Și când o vedea plângând cu amar, el se apropia de dânsa și se lăntuia cu mânuțele în jurul grumazilor ei, o privea atât de doios, cu ochii lui frumoși albaștri, că buna lui mamă la vederea acestor ochi cu privirea lor de ânger, înceta de a mai plânge și îl săruta

fericită și tristă, pe fruntea senină. Cu ce greu se putu el despărți de dânsa, pentru de a merge departe, într'un oraș mare, și de a urma studiul, conform dorinței tatălui mort.

Numai de dragul și pentru plăcerea mamei sale voi dânsul se devie un om cu un viitor sigur, ca să poată ajunge a o trece și pe dânsa mai ușor prin mizeria acestei vieți.

Toate lipsele, suferințele și grijile, pe cari avu a le îndura el, băiat serman, cu fața lui palidă, atât pe băncile școlii cât și la Universitate, îi trecură acum ca fulgerul prin minte... Cum avu el de a se lupta ziua-noaptea, pentru de a se putea susține, cum nici o clipită nu-i era liberă, prin urmare nu avu nici când timp a-și petrece și el un ceas ca alții. Așa trecură anii, unul după altul, într'o monotonie vecinică. Câte o singură scrisoare ce venea dela mama lui, îi era întreaga bucurie și o atare bucurie îi alina toată lipsa...

De câte-ori, zdrobit și frânt de prea multă oboseală, era aproape să despereze, lucrând nopți întregi, atunci i-se iveau în cuget acea ființă dragă, și lupta începea de nou. Căci doar nu mai avea așa de mult, și în anul viitor va putea în sfârșit serba iarăși împreună cu ea sara sfântă de Crăciun, și el va fi fericitul de a o revedea, pe ea, pe draga și buna lui mamă.

Din turnul unei biserici din apropiere, se auzi sunetul regulat al orologiului care bătea miezul nopții. Iarăși îi veni fiorul rece, și se cutremura în întreg corpul. De asta-dată vîntul ghietos al nopții deschise gîmul și mica lui lampă se stînsă repede....

* * *

În seara de Crăciun a anului viitor.

„Ești Dta, D-nă M...?“ se auzi o voce mai mult șoptind. Atunci o femeie se ivi pe pragul ușii. Micul felinar ce avea în mână licărea de abia, și la slabele lui raze, pe pereții întunecoși păreau a juca figuri de fanteame înspăimântătoare: era umbra femeii, care la auzul întrebării se oprî în loc. După-ce, cea care întrebuse, că

cine este care se silește a urca treptele înguste ce duceau în sus, zise mai departe într'un ton prietinos : „Sora de caritate Bernanda, m'a trimis în jos, — fiind-că nu mai are trebuință de mine, și medicul a fost, și spunea că mâne dimineată are să vină iarăși; atunci dacă voiești voi veni și eu în sus. Acuma mă grabesc să aprind copilașilor mei pomul de Crăciun.“

„Dzeu se-ți răsplătească Dnă L....“ răspunsă M..., femeia străină, d-ta te-ai oboseit foarte mult pentru mine; deci te rog rămâi numai liniștită seara aceasta lângă copiii d-tale, eu pot isprăvi și singură. „Noapte bună!“

„Noapte bună!“

Incet și deabia suii matroana multele trepte în sus, până ce în urmă ajunse la ușa odăiții. Deabia atinsă clampa având în mână stângă un mic brăduleț, iară în dreapta o mulțime de pachete, și ușa se deschise lin, și densa trecu pragul. Sora de caritate se ridică la vederea ei de pe scaunul unde ședea lângă patul bolnavului. Schimbară abia șoptind puține cuvinte împreună, și părăsi lin și fără zgomot odăița. Rămasă singură, se apropie de pat, abia pășind, și privi lung, lung, cu o mâhnire înădușită, la sermanul tinăr ce zăcea cu fața palidă, liniștit și cu un zimbet amar pe buze, aiurind de săptemâni întregi, fără de sine. Incet depuse femeia întristată pachetele, așeză micul pomșor pe masă, îl decoră cu cele ce aduseseră cu sine, pe urmă puse și luminările, le aprinse pe rând și așezându-se la capătul patului, începă a se ruga încet. Dar nu știu cum, astăzi nu mergea rugăciunea și evlavie nu o prindea deloc. Iarăși și de repetite-ori privi plină de îngrijire la bolnavul ce începuse a fi neliniștit și se zvîrcolea în dreapta și în stângă. În sfârșit se liniști iarăși; o liniște tainică domnea în jurul celor două ființe. Din când în când se auzea sfîrăitul vre-unei luminări ce se stingea plângând și în locul căreia sermana mamă întristată, puneă alta de nou. Să mai auzi și câte un suspin înădușit, eșit din sînul celei ce astăzi nu putea să se roage. De-odată un zimbet dulce, și fericitor se ivi în jurul buzelor arse de morbul neîndurat al tinărului, părea că visează. În visul lui de nou se afla în sala cea mare, în fața unui public curios, încunjurat de profesorii lui, cari nu mai încetau a-i gratula, și a-l

felicita pentru deosebita lui sir-guință, pentru strălucitul succes ce avusese, și cu deosebire unul fie-care îi spunea diferite cuvinte dulci și măgulitoare, referitor la eminentul lui talent, despre un viitor falnic și sigur. O Doamne! cum se primească el acest noroc?! Deja cu 1 Ianuarie avea să ocupe un post dintre cele mai alese, ca profesor al unei școli mai înalte. Și visul îl duse înai departe pe aripa lui ușor sburătoare. Aici se amestecă realitatea cu icoana fantasiei lui. Să vede deja pe drumul spre patria lui. Mai este încă o cotitură, și are să vadă căsuța, locașul iubit. Și iată într'u adevăr, aici stă tocmai ca și cu 10 ani înainte. Dar ce frumos e astăzi luminată, în pomul de Crăciun ard deja luminările și colo în pragul porții cine-i? — Acolo mă așteaptă deja ea, draga și dulce mea mamă!.. Atunci bolnavul făcū o mișcare repede, ca-și când ar voi să îmbrătoșeze, și își deschise ochii. Mai multe minute stete privind ca un străin în jur de sine, pe urmă cercă a se ridica din așternut, îndeșert însă, era mult prea slab pentru așa ceva, și căzū de nou fără puteri pe perinița lui. Atunci o ființă se sculă dela căpătâiul lui, ea înțeleasă mișcările și gesturile lui. Incet și lin se aplecă spre corpul lui. La vederea acelei ființe iubite, o rază strălucitoare se ivi în ochii bolnavului, — raza dulcii fericiri. Și cu cea din urmă sfortare a slabelor puteri, își ridică mâinile, le înlănțui în jurul grumazilor ei și cu o sete de ani lungi, depuse mult dorita sărutare pe fruntea curată și senină!

„Mamă!...“ se auzi vocea lui lină și slabă — „draga și buna mea mamă“!..

Afară se auzea sunetul serbătoresc al clopotelor de miezul nopții... Îngerii cântau în coruri: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace între oameni bună voire“... pe când ei se contopeau, cu ochii în lacrimi, în ferbinte și pasionată sărutare a revederii... și încă pentru cea din urmă dată...

Tradusă de V. E. R.

De toate.

— La popoarele de Eschimoși, (spre gerosul pol nordic) hainele de din jos ale femeilor se fac din piei de pasere, cu penele pe ele. O sută de piei de pasere trebuiesc pentru o cămașă.

Luna.

Când te-am văzut, ședea între lămâii
Cei niși de floare, pe balcon la vilă—
Lămâii albi... și tu în haină albă!
Și de atunci sunt robul tău copilă!
Era'n amurg... și'n minunatul Prier—
Ear când m'am dus, pe bolta cea senină
Era de mii și mii de astrit plin,
Și inima'mi de mii de doruri plină...

Și m'am dus, m'am dus prin noapte
Și m'am infundat în crîng,
Ș'am urcat tăcend un colnic,
Riul jos... pe malul stîng
Vila voastră, cu balconul
Și lămâii înfloriți —
Ș'o priveam, țesînd un cîntec:
Despre doi, ce's fericiți...

Dar filomela mi-a ghicit
Și cîntecul și gîndul
Ș'a început să'l cînte'ncet,
Ear vîntul auzindu'l,
S'a dus și'n crîng l'a povestit
La fiecare floare
Și florile l'au spus apoi
La unde și isvoare,
Isvoarele i'l-au șoptit
La stele și la lună,
Ear luna, când l'a auzit,
A ris, ca o neună :

»Ha, ha, ha!... Auzi tu colo!
»N'am mai auzit eu d'estea?!
»Vorba e, că vila'ți place —
»Fata?!... Și ea — știu povestea...«
»Numai una n'o știu sigur,
»Ce ți-e drag?!... De dragul vilei
»Copilița, — ori mai bine
»Vila de dragul copilei?!«
»Ha, ha, ha!... Dar fii cuminte,
»Nu-i de tine... Causa e că:
»Fata are ani prea mulți,
»Eară vila hypotecă!...«

Victor Bontescu.

Din sfîntul oraș budhist.

O societate de patru Englezi, au făcut o excursiune prin Tibet, și între altele au cercetat și capitala acestei provincii, iar în oraș apoi au cercetat marele templu budhist, așazicînd biserica metropolă a acestei religii închinătoare la marele Buddha, zăul lor. Unul din Englez descrie în un ziar din Londra, cele văzute pe acolo. Iată ce spune:

Ținutul, împrejurimea misterioasei capitale a împărăției Tibet, e frumoasă, dar orașul însuși în lăuntru s'eu, e pe multe locuri rîspîngător de murdar. În marea de tină de pe strade, se tăvălesc porci și câni vagabunzi

Casele sunt masive, zidite tare, dar necurate. Cele mai multe sunt de altfel cu două și trei rânduri!

Am mers să vedem marele templu. Vederea din afară a templului, nu face o impresie măreață asupra privitorului. Din stradă nu-i poți vedea coperișul de aur, ci numai zidurile înalte, în care e încungiuat, iar înaintea masivei porți, e pădure întregă de stâlpi, colonne. Pe pereți se pot vedea zugrăvite chipuri, icoane, scoase din istoria lor veche, budhistă. În mijlocul curții un mare pat de flori.

Prin un ambit întunecos, înaintăm spre intrarea în templu. Marea ușe se închide după noi, dar în curte un pluton (Zug) de soldați indieni, stau de pază. Noi, cu frica în spate, ne-am provăzut fiecare cu câte un revolver pentru cazul de a ni-se întâmpla ceva...

În lăuntru în templu, era tocmai slujbă sfântă naintea marelui Buddha. Când am intrat, ne-au izbit sunetele puternice ale unui harmoniu, care sună ca niște organe, umplând pauzele serviciului. Preotul ia, din vaza de lângă el, o foaie de palmieri, și când el o apleacă spre pământ, pornesc de-odată țimbalele, răsună trimbițele și ropotă tobele!.. Incepe apoi muzica și preotul cântă o cântare și călugării o repetesc în cor. Glasul lor e adânc și deșteptător de evlavie, și răsună pe note așa de adânci, că îți pare că vine de undeva de sub pământ.

Pe altar sunt lampe de aur, și potiruri, vase lucrate în tip artistic, din aur, argint și bronz. Prețioasele obiecte sunt legate de altar cu lanțuri și din perete de-asupra lor, se întinde o mână amenințătoare, care în acest loc scufundat de jumătate în întunec misterios, e chiar de ajuns, ca să sparie și pe cel mai îndrăzneț hoț.

În pereții laterali ai templului, sunt apoi capele laterale, în cari se păstrează reliquii.

Templul are un rând mai sus (eta-giu) și acolo câțiva „lama“ se roagă către marele spirit al demonului (al diavolilor) care e păzitorul marelui lama (domnitorul lor). Aici muzica e barbară și sună aspru, și pe stâlpii de pe pereți sunt tot chipuri de draci și alte chipuri fioroase, iscodite de închipuirea bolnavă a vizitorilor. Iar obiectul închinării în această parte a templului, e o figură pitică de monstru, urită, respingătoare, fioroasă, ce stă ghemuită acolo într'un colț. În jurul picioarelor rugătorilor lama (preoților) aleargă șoareci albi, mulți-mulți, căutând după grăunțe de grâu. Pe aceștia lamii îi hrănesc zilnic, căci așa cred, că în ei au trecut sufletele lamilor de mai înainte ce au servit în acest templu.

În o a treia parte a templului, alt rând de preoți aduc rugăciuni înaintea chipului zis Avalokitesvara alui Buddha cel nu multe mâni. Aici lamii principali poartă pe cap învelitoare de dantelă, lucrată artistic. Un cleric toarnă din o cană de aramă fie-cărui lamă thee în un vas de lemn. Și e o tăcere ca de mormânt în templu, par'că numai umbre lunecă prin ea. Căci aici nici un cuvânt nu se rosteste de nimenea, și fie-care pas se face neauzit, cu piciorul desculț. Așa s'a dat poruncă cu sute de ani nainte, ca să se facă zăului și o astfel de slujbă mută, ca în scufundare în gândiri, să se caute căile adevărului și a dreptății. Călugării stau aici nemișcați ca niște statue de peatră; ei ne ved, dar așa priviri au, ca și cum ar fi numai umbre imateriale ale unei vedenii înșelătoare, care dispăre, în vreme-ce ei caută și privesc adevărul și dreptatea eternă...

De-odată în curte se aude zgomotul armei unui soldat, și la acest semn noi plecăm ca treziți din un vis, și ieșim din acest loc al visurilor sperioase, afară la aerul curat, la bine-făcătoarele raze de soare!

De-a „oamenii mari“.

de Henry Lavedan.

Susana, de 10 ani.
Jeanetta, de 9 ani.
Lili, de 6 ani.
Miss (dșoara), de 30 ani.
Guvernanta, de 35 ani.

(Scena se petrece în parcul castelului, în Septembrie, la țară. Dșoara (miss) și guvernanta lucră la lucru de mână. La câțiva pași dela ele, cele trei fețițe).

Susana: Ei bine, nu-'mi pasă, hai să ne jucăm de-a Parisienele. Vreți?

Jeaneta: Bine. Atunci va fi și primire de oaspeți?

Susana: Cum să nu. Dar a căreia jour (ziua de primire) e?

Lili (cea mai mică): A mea. La mine va fi jour!

Jeanetta: O, ce-ți și vine'n minte. Cum să nu! La mine va fi jour-ul!

Susana (cea mai mare): Ei, nu vă sfădiți îndată! Fie-care vine la rând. De început însă, voi începe eu! Ei, care vine la mine în vizită?

Lili: Eu!

Jeaneta: Și eu? Cu mine ce-a fi?

Susana: Tu? D'apoi să zicem că tu ai venit naintea ei. Pricepi? Uite, șezi aci cu mine'n față. Să fie ca și cum tu ai venit de-un cias și te-ai lipit la mine, ca un scăete. Iară tu Lili, așteaptă ca afară, până noi vom fi în grosul peveștilor, și-apoi atunci intră.

Lili: Apoi atunci eu trebuie să mă duc afară, în antișambră?

Susana: De sigur. Ei, du-te. (Cătră Jeanetta): Și noi? Noi despre ce să vorbim când vine ea?

Jeanetta: Despre ce dară?

Susana: Doară despre prăjituri?

Jeaneta: Fie; să vorbim despre prăjituri.

Susana: (luând poză serioasă): Și ce fel de prăjituri îți plac d-tale mai ales, madam?

Jeaneta: Indianele cu spumă de smântână, doamna mea.

Lili (de-afară): Pot veni deja?

Susana: Indată, îndată, mai așteaptă un pic.

Jeaneta: (cătră Lili) Doar nici n'am vorbit! (cătră Susana): Mie îmi plac încă și tortele Punch.

Susana: Mie, doamna mea, durere mi-a oprit doctorul tortele Punch. Știi, pentru reumatismul meu. Prostu asta de reumatism.

Lili: Pot acum?

Susana: Poți. Vină acum. Da ce vrei să fii, doamnă bătrână ori tineră?

Lili: Bătrână. Firește că o doamnă bătrână.

Susana: Apoi fii dară doamna Hypolite. Bine-i?

Lili (rîzînd zgomotos) Bine. Apoi bună ziua doamnelor!

Jeaneta: Apoi nu ride! Dacă ești măgărușe, nu se poate omul juca ceva cuminte cu tine!

Susana (tot cătră Lili): D'apoi ride cineva când merge în vizită? Spune!

Lili (tot rîzînd): Bună ziua, doamnele mele!

Susana: Du-te. Cu tine nu se poate omu juca. Intr'adevăr ești așa de copilăroasă.

Lili: Apoi știți, eu mai bucuros aș vrea să fiu doamna aceea care e deja aici, cealaltă care vine, mi-i prea grea mie. Eu is încă mică.

Jeaneta: Apoi bine. Voiu fi eu aceea care vine.

Susana. Asta va fi mai frumos. De altfel pasă-'mi mie mult. (Cătră Jeaneta, ca nou venită): Ah, e așa de frumos dela d-ta, doamna mea, că ai venit la mine și pe vremea asta urită!..

Lili: Doară nici nu e vreme urită! E soare!

Susana: Asta o știu și fără tine. Prostu. Numai o luăm ca și cum ar fi vreme rea. Aceea se ține de vizite. Nu înțelegi? Pe vreme frumoasă merge omul la Paris, nu în vizite!

Jeaneta: Lili asta e într'adevăr foarte mărginită. Nu pricepe de sine nimic. E grozavă!

Susana: Ce face scumpul d-tale bărbat, doamna mea?

Jeaneta: Politica actuală l'a eşofat grozav, pe bietul. Şi cum te afli d-ta, scumpă?

Susana: Apoi așa... știi...

Jeaneta: Şi copilașii.

Susanna: Ah, mă rog să nici nu vorbești de ei. Aerul de provincă îi enervează cu totul. Nu mai înving cu ei!...

Jeaneta: Chiar așa-'s și eu cu ai mei, scumpa mea. Adevărați drăculeți.

Lili: Oh, mica mea Lili e cu totul altfel. Iși pregătește toate temele școlare date pe vacanță. E o bună-tate ca ea...

Susanna: Ian' taci, tu nebunico. D'apoi de ce vorbești despre tine însași?

Jeanetta: In societate nu vorbește omul despre sine însuși. Așa tu îți faci ție însași curte!

Lili: D'apoi dacă eu viu în vizită și mie nu mi-'i iertat să vorbesc nimica, atunci mai bine mă duc la păpușa mea, mă joc singură. Cel puțin pot vorbi cât vreau. Ați auzit?

Susanna: Nu, nu! Rămâi numai aici, dar fii fină și cu bunăcuviință. Taci.

Lili: Dar aceea n'ar fi cuviincios.

Jeanetta: Din contră! Tocmai că e foarte cuviincios! Pe cel ce tot tace, toți îl iubesc în societate, că cred despre el că e tare cuminte, numai nu vrea să se mestece în toate vorbele!

Lili: Ei, bine, eu tac.

Jeanetta: Ai deja planurile făcute pe după reîntoarcere acasă, doamna mea?

Susanna: Cum să nu, madam?

Jeanetta: Mi-ar fi permis să știu ce planuri ai?

Susanna: Ah, chiar definitiv nu ne-am hotărât încă?

Jeaneta: Intocmai ca și la noi. Nici noi nu ne-am hotărât încă, dar planuri avem.

Lili: Eu de sigur o să-mi dau iară în institut pe mica și draga mea Lili.

Susanna: Iară vorbești despre tine însași?

Lili: Da, dară...

Jeaneta: Cel puțin ia alt nume, nu al tău propriu.

Lili: Bine. De-acî ncolo zic Bousetta. Păpușa mea...

Susana: Bine, bine!

Lili: Are un picior...

Jeaneta: Îți tot place așa de tare teatrul, madam?

Susana: Cum să nu. Mai ales opera. Iar bărbatului meu îi place grozav ballett-ul! Știi doamna mea, că noi ne mutăm?

Jeanetta: Intr'adevăr? De ce?

Susana: Pentru copii, ca să fie mai aproape de caii de legănat.

Jeanetta: Așa? Noi locuim în str. Rivoli; de noi e tare aproape teatrul pentru copii.

Susanna: Ah, aceea e foarte comod.

Jeanetta: In zadar, numai unul e Parisul în lume!

Susana: Şi cu servitoarele ești mulțumită, madam?

Jeanetta: Apoi știi... Te fură, te servesc reu, dar...

Lili: Iertatu-i să zic și eu ceva?

Susana: Ei, numai spune iutel!

Jeanetta: Dar numai o vorbă!

Lili: Numai una: Eu mă plictisesc aici!...

Susana } de odată: Vai da proas-
Jeaneta } tă ești?

Lili: Dar zău, pe sfinți, că mă urăsc aci!

Miss: Susanna; la pian!

Susana: Deja?

Guvernanta: Jean! Mergem să învătăm!

Jeanetta: D-zeul meu! Tot urfcioasa aiă de învățătoare!

Lili: Ui! ui! Doamne mulțumescu-ți! N'ăș vrea să fiu doamnă pentru toată lumea!

- 13. -

de Pierre Mille.

E în 13 August și e Sâmbăta. Un ajutor de matriculant din Paris, s'a sculat azi dimineață în o voe blăstămat de rea. Căci lui Sâmbăta îi e ziua cea mai nenorocită. El trebuie să inducă în protocoale așa numitele „căsătorii de Sâmbăta“, cea mai nesuferită slujbă în lume. Căci Sâmbăta închee cei mai mulți inși, din păturile sociale comune, căsătoriile lor. Sâmbăta joară credință viitoarei sale soții croitorul, pantofarul, măsarul, lăcătușul, strungarul, pălărierul și lucrătorul de fabrică, ca apoi Duminecă să poată bea toată ziua, iar Luni dimineața, tot cu capul amețit, să poată recădea în mersul vechiu al muncii. Atari perechi de însurăței nu merg la călătorii de plăcere.

Domnul matriculant era așadară în voe tare rea. Căci de săptămâni de zile își tot socotea, că în o Sâmbăta să plece și el cu trenul dela ora 4 și 20 minute la Chantilly, să-și vadă familia ce petrece vara acolo, — și nici odată n'a putut-o face din pricina numărului uriaș de perechi de însurăței cari cu ochi strălucitori de veselie, îi încungiuirau Sâmbăta masa lui cea plină de pete de cerneală.

— Nici odată în viața mea nu-mi pot cerceta familia, — murmură în tonul cel mai necăjit. Măcar că ce privilegiu minunat aș avea de pildă azi

de-a călători. Măne e Duminecă și poimăne Sântămăria! Două zile libere dupăolaltă, pe care le-aș petrece și eu sub cerul slobod alui D-zeu, în brațele dulci ale naturii, sub crengile umbroase și verzi! Aș șede sub arborii cei de veacuri din grădina hotelului din Chantilly și aș suga liniștit macconi cei minunați, recoritori.

Acî vice-matriculantul oftă una din greu, apoi urmă cu visarea despre binele de aiurea:

— Aș merge cu Mimi în pădure. Ne-am plimba acolo prin livezile verzi, și roșii maci ar zimbi din toate părțile spre noi!... Hei, dar n'a fi nimic din asta! Iară nu pot pleca! In loc de obicinuitele douăzeci de perechi ale altor zile, azi iar vor cădea pe mine privirile fericite a alor patruzeci de perechi de „porumbei“, când voiu pași în afurisita aceea de cancelarie! Și-apoi de-aș mai avea macar un tren! Dar nu-'i și nu-'i. La 4 ore 20 minute pleacă din Paris cel din urmă. Iar în o oră eu nu pot isprăvi cu 40 de perechi!

Cuvintele din urmă le zise în ton desperat de tot. Incepu a să împăca cu soarta nestrămutată.

La ciasurile trei după amiazi — când să încep oarele de birou, vicematriculantul pași cu cea mai mare desperare în cancelarie. Gaston, vechiul și cinstitul servitor de oficiu, îi salută cu respect:

— Bună ziua, dle matriculant.

In dispoziția înlemnită în care să afla, matriculantului îi căzū bine acest salut amical, dar cu toate astea abia răspunse, murmurând:

— Bună ziua! Dar câte părechiuțe așteaptă în sală? Patruzeci ori cincizeci?

— Dar' așa, mă rog. De tot este azi o pereche numai.

— Auzi Gaston, cu mine nu-ți face glume. Mă găsești chiar în bună voe!

— Pentru toată lumea n'ăș îndrăsnî să fac glume cu dl matriculant, — să apără bătrânul în ton nițel cam indignat, — numai doi oameni vē așteaptă, și mai mulți nici nu vor fi astăzi!

Ajutorul de matriculant plecă spre ușă, în vreme ce Gaston îi spuse încă:

— Ai uitat, dle matriculant, că azi e în 13!

De fapt în Sâmbăta aceea era 13. Și în tot cercul nu s'a găsit altă pereche îndrăzneată, care să meargă la matriculant în această zi nenorocită! Intr'atâta sunt oamenii de superstițioși.

Iar domnul vice matriculant a putut astfel în curând să alerge fericit cu trenul spre pădurile umbroase dela Chantilly!